

Mt 16,13-20

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekne jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“ Tehdy nařídil učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

*Blaze tobě, Šimone, Synu Jonášův, takhle to ten galilejský rybář uslyšel, když vyznal: Ten Ježíš, co s ním už nějaký pátek spolu s dalšími chodíme, to není jen tak někdo. To je Mesiáš, to je Syn Boha živého. **Jak k tomu vyznání** Šimon, zvaný dnes Petr, **přišel?** Neučili ho to v náboženství ani při konfirmační či předkřestní přípravě. Vlastně ho k tomu „dotlačil“ sám Ježíš.*

Už nějaký ten pátek sledují Ježíše, jak chodí po Galileji, káže o Božím království, a že je v něm místa dost, dosvědčují celníkům, lehkým ženám i učeným znalcům Tóry a Proroků. A že už je to tady, a dá se tomu tudíž věřit, dokonce na tom nějak založit i smysl života, to se ukazuje na chromých, které Ježíš postavil na nohy, na slepých, kteří prohlédli, malomocných, které očistil z nemoci, – a mnohých dalších, které vysvobodil z jejich závislostí, z bezvýchodnosti prokletého osudu, nebo prostě těživého pocitu, že můj život je zbytečný.

A tenhle Ježíš si teď vzal učedníky za hranice dosavadního působení, do kraje zvaného Cesarea. Z každého patníku tu křičí, tady je to císařovo! Tady je pánem ten římský diktátor. Tady klade svým učedníkům své otázky.

Za koho lidi pokládají Syna člověka? Syna člověka, říká Ježíš. Člověka. Nenavádí je svou otázkou, aby ho hned považovali za bytost spadlou z nebe či jiné galaxie, za nějakou obdobu Supermana. Nicméně, odpovědi do toho dotazníku se skládají ze samých významných postav, přičemž Eliáš a Jan Křtitel, to jsou postavy, k nimž se váže mesiášské očekávání: Jednou přijdou, a bude kolem nich cítit vůni nebeské svobody. Předivná moc spásy Boha Izraele. Přičemž si možná poradí i s všelijakými císaři. Tohle tedy praví lidová šuška o Ježíši.

A aby nezůstalo u pouhé šušky, obrátí se Ježíš na učedníky přímo: **Za koho mne pokládáte VY? „...“** Ta adresná, přímá otázka připomíná – je potřeba si právě tohle jednou za čas vyjasnit. Nejen při křtu, ale taky tváří v tvář různým císařům, co se tváří, že jsou pány na tím kusem světa, kde žijeme, rozhodujeme se, koho mít rád, co předat dětem, kam nasměrovat život... – a taky jak moc se poddávat těm císařům, co by nejraději určovali i ono „nepřítel přítel, koho smíš mít rád“. Proto jeden svědek svobody a demokracie vyznával *Ježíš, ne císař.*

Takže – za koho mne pokládáte VY?

Na takovou otázku se neodpovídá lehce. Když člověku začne docházet, oč jde, co je ve hře, spíš ho zamrazí, než by se hned hlásil, já znám správnou odpověď... A tak si můžeme považovat Šimona Petra, že za všechny ostatní učedníky (třebas i včetně nás), to v tuhle chvíli vezme na sebe. Asi spíš koktavě než suverénně, odpovídá vyznáním, které se stalo základem vyznání církve: *TY jsi ten Mesiáš, Syn Boha živého.* Ty jsi ten pravý, slíbený, vyvolený agent Božího vysvobození, Boží záchrany. Tobě má cenu věřit, když na nás dotírají naše vlastní běsy i arogance malých a velkých císařů. Ty jsi hoden žehnání a chvály, před tebou (jediným) se dobrovolně skláníme. Ty jsi Mesiáš, Pomazaný, Kristus.

A ty jsi Syn. Ve tvých slovech, na tvém přístupu k spravedlivým i nespravedlivým, v tvém kázání o Božím království, na tvém příběhu, poznáváme to pravé Boží: Skutky, záměry, zájem Boha všeho živého. Toho Boha, který dává dech života. (Proto také, když dnes budeme pro jednoho nového živého tvora vysluhovat křest, zazní přítom v poněkud rozšířené podobě právě tohle vyznání.) Někdo namítne, vždyť jsou to jen slova, tradiční církevní formulka... Ano i ne. To když nám dojde, co na ta slova svého učedníka odvětlí Ježíš sám: **Blahoslavený** jsi, Šimone, ty galilejský rybáři! *A blahoslavení*, ti to jak známo nemají ze sebe. Neslyší to za zásluhy, ale jako dar. Dar z nebe, jehož sílu a krásu vyhledává Ježíš tady na zemi. (Jako když odstrkovaným a přehlíženým otevírá brány Božího království).

Šťastný to muž a šťastná to žena, kteří smějí narazit na poklad jako je tohle životní krédo: Ty jsi mesiáš. Na takových darech z nebe se dá stavět, to je základ pevný jako skála. Proto i ten rybář Šimon slyší – Ty jsi, *Skalák. Skalník* – protože vyznání, které jsi vyslovil, je odolné jak *skála*. Mimochodem neztotožňovat hned Petra a tu skálu brání nikoli nevýznamný gramatický detail: *skála, petra*, je rodu ženského. Kdežto Šimon, teď zvaný Petr/Skalník, je rodu mužského. Ale on to řekl za všechny. Těmi dvanácti učedníky počínaje, a Metodějem, jehož budeme křtít, dnes konče. A tak ono Ježíšovo pozvání stavět dům svého žití na skále smíme slyšet každý sám pro sebe: **JÁ pak TOBĚ pravím, je lepší na skále mít život svůj mít, pamatuj. Do šutru vyrytý srdce rukou tvou nejde smejt vodou mejdlovou.**

Na skále tohoto vyznání chce Mesiáš Ježíš stavět komunitu svých následovníků, a slibuje: Ať už se z bran všelijakých Mordorů vyvalí cokoli, nezadupou vás s touhle vírou do země. **Nepřemohou** církev, trvající na tomto vyznání. My to smíme slyšet jako zaslíbení tváří v tvář vlastním strachům, bouřím, v nichž se sbor a církev občas ocitá. Ale zrovna tak to smíme slyšet jako zaslíbení, že církev nepřemůže ani její vlastní nevěrohodnost. Prorok Jeremiáš není v úvodu tohoto hovoru zmíněn náhodou. Vyřizoval Božímu lidu, v čem všem je ve vztahu k Hospodinu tragicky vedle, v čem všem ho **přemohlo** modlářství, pověry, bezohlednost k slabým a nezaštitěným – a církev to stihla a stíhá zopakovat v mnoha variantách. Nejednou v postavách, co se ohánějí vlastní důležitostmi... Ale ani tahle nevěrohodnost nemusí církev potopit, a mít poslední slovo nad jejím osudem, když k nám začne znova mluvit ono

vyznání – TY, bezbranný Beránku, svědku Boží pravdy a svobody, TY jsi ten pravý.

A tobě dávám klíče království... končí Ježíšovo ujištění, resp. vysvětlení, co že to Petr právě vyslovil. **Ty svěřené klíče**, to je **odpovědnost** svěřená každému, kdo se k tomuto vyznání přidá. Odpovědnost za to, aby se při tom vyznávání nezapomínalo, oč jde v tom rašícím a kvasícím království především: O nalézání hříšníků, o solidaritu s těmi, kdo nemohou dál, kdo padli, jimž se vybily baterky. A zrovna tak s těm, které ostatní, ať už úspěšní borci života nebo údajně správní věřící, bezcitně odkopávají. Z takové solidarity na zemi se jak známo radují i andělé v nebi...

Sledovat tenhle směr Ježíšova příběhu, to nemusí být a není příslovečná procházka růžovým sadem. Kam to člověka přivede, to si na Petrovi ještě opakovaně ukážeme. A že to budou pěkně drsné zkušenosti. Nicméně, dnes smíme skončit u toho Ježíšova ujištění: Takhle, jak to řekl Petr, takhle důvěřovat síle Ježíšova příběhu, takhle ho vyznávat, to je jak stavět dům na skále. *Vždyť je lepší na skále mít život svůj mít, pamatuj. Do štru vyrytý srdce rukou tvou nejde smejt vodou mejdlovou. Amen.*

Mt 16,13-20 Salv 10.9.23 (křest Metoděje Jareše)

Píseň: 679,1+4 Pomoz mi můj Pane

In: Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid, své věrné, jenom ať se k své hlouposti nevracejí! Ano, jeho spása je blízko těm, kdo se ho bojí, v naší zemi bude přebývat sláva. Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení. (Ps 85)

Píseň 97 (Ž 85) Vždy, Pane, svým jsi dobře činíval

Modlitba

Náš Pane, zveš nás abychom počítali s tvým slitováním: doprostřed svých srdcí pouštěli podivuhodnou moc tvého milosrdenství – radovali se z toho, že nad našimi životy vládne tvoje pravda. Za to ti děkujeme, za skutky a příběhy tvé životodárné záchrany tě oslavujeme. Jsi B, který vytváří prostor pro život plný, nezotročený, beze strachu, neničený lidskou pýchou a svévolí. Takto to poznáváme v příběhu tvého vyvoleného lid, takto to poznáváme v příběhu tvého milovaného Syna. Před tvou tváří vyznáváme svou soběstřednost i vypočítavost. Ač tví učedníci, přece následujeme spíš vlastní prospěch, své zájmy, nebo předsudky. Tak se tvá milost a pravda v našich ústech i životech stávají paskvilem. Proto tě prosíme o slovo, které otevře podivuhodnost, neskladnost i neuchopitelnost tvého díla, o slovo, které naše žití postaví na pevný základ tvé věrnosti a milosrdenství. Takto se nad námi smiluj – pro svého Syna Jka. *Amen*

1. čtení Mt 15,29-31; 16,1-4

Píseň 313 (Ozvi se Pane můj)

kázání

Píseň 340,1-6 (Ve jméno Krista doufáme)

Křest Metoděje Jareše

– po Benjaminovi a Bartolomějovi 3. syn Anety a Adama Jarešových. Svědkem křtu Ondřej Nováček

Apoštolské vyznání (NEZ str 450)

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontiem Pilátem, byl ukřižován umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Amen.

Otázky pro rodiče

Přicházíte s Metodějem s vděčností Bohu, dárci života, a s vírou, že to, oč jde Bohu, potkáváme právě v příběhu Mesiáše Ježíše? Je-li tomu tak, odpovězte „Přinášíme“ „...“

Chcete, aby i on byl v jeho jméno pokřtěn? Je-li tomu tak, odpovězte „Chceme“ „...“

Přijímáte odpovědnost za to, aby se víra v Krista Ježíše stala spolehlivým a trvalým základem pro jeho život, a on jednou k svému křtu ráda přiznal? Je-li tomu tak, odpovězte „Ano, s pomocí Ducha svatého“ „...“

Otázka pro sbor

Milí přátelé, ptám se i vás nyní zde přítomných, chcete se stát Metodějovi i celé jejich rodině oporou ve víře? Budete pamatovat na to, abychom poselství o vysvpbpující a nadějně moci Božího království před nikým neuzamykali? *Jestliže ano, odpovězte: ano, s pomocí DS.*

Ustanovení křtu Mt 28

Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.

Křest Metoději, křtím tě, v jméno O+S+DS

Modlitba po křtu

Pane Ježíši Kriste, s novou naléhavostí jsme si připomněli, že jsi dárci i učitel pravého lidství. Prosíme, staň se jím i Metodějovi. Buď s ním svým Duchem, dávej jemu i jeho rodině zakoušet moc evangelia a žehnej mu. Prosíme za všechny další pokřtěné v tomto sboru, za děti i dospělé, aby jejich křest nezůstal jen prázdným rituálem, ale stával se pro celý život ujištěním o inspirující moci tvé záchrany a naděje. AMEN

Požehnání pokřtěným Ř 8,38n

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Amen

Píseň 406 (Dej nám moudrost odvahu)

Ohlášení

Přímluvy (Kyrie)

Otče náš

Poslání Mt 7,24n

Požehnání Mt 28,20

Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.

Píseň 340,11